

РЕШЕНИЕ

№ 2926

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11954** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от адвокат В. Й. Л., от името на Х. С. Р. – гражданин на А., непридружен непълнолетен, против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 18045/24.11.2023 г., с което е отказано предоставяне на чужденеца, на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява заедно с адвоката, който е назначен от председателя на Националното бюро за правна помощ с Решение № 1868/02.08.2023 г. (л. 31 от делото), на основание чл. 25, ал. 1 ЗУБ, като: се поддържа жалбата; представят се писмени доказателства и публикации в сайта на А. интернешънъл, Общ анализ на Агенцията на ЕС за убежище (молба на л. 69), които не са оспорени от ответника и са приети от Съда, съответно като писмени доказателства и за сведение; пледира се за отмяна на решението и за предоставяне на международна закрила, като се акцентира върху твърдението за „достатъчно насилие в А.“, с позоваване на решението на СЕС по дело С-621/2021, очевидно, конкретно на т. 3 от диспозитива му.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, с аргументи за законосъобразност на оспорваното решение. Представя справка от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, относно А., с входящ номер от 05.01.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на писмените доказателства, съдържащи се в делото, както и на становищата на страните, приема за установено от

фактическа и от правна страна следното.

Административното производство, приключило с оспореното Решение № 18045/24.11.2023 г. е във връзка с подадена от Х. С. Р. – гражданин на А. молба за закрила, вх. № ВР-13-2157/20.07.2023 г. Чужденецът се представил с посочените имена, като гражданин на А., [дата на раждане] [община], с етническа принадлежност таджик, вероизповедание сунит, неженен. Данните потвърдил с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ. След подаване на молбата за закрила чужденецът, идентифициран като непридружен непълнолетен е бил съответно регистриран (л. 54 от делото), като е образувано административно производство за разглеждането ѝ. В делото е налично (л. 31) Решение № 1868/02.08.2023 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ, с което адвокат В. Й. Л. е назначен за процесуален представител на непълнолетния, на основание чл. 25, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците. Според разпоредбата на чл. 25, ал. 3, т. 3, вр. ал. 1 ЗУБ представителят на непълнолетния чужденец, търсещ или получил международна закрила, до навършване пълнолетие на лицето има и правомощието да изпълнява ролята на процесуален представител, във всички производства пред административните и съдебните органи. В този случай задължително се прилага и чл. 15 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). В случая ответникът се е съобразил с относимите норми на чл. 15 ЗЗД, а за целите на съдебното производство (чл. 15, ал.ал. 3-6 ЗЗД) Съдът изслуша в съдебно заседание служител на Дирекция „Социално подпомагане“-С., който изрази становище (протокол на л. 100), че непълнолетният: се интегрира добре в РБ; асоциира се добре; спазва правилата и не създава проблеми; желае да учи.

Предвид декларираната от чужденеца дата на раждане 08.06.2006 г., до 08.06.2024 г. той следва да се счита за непълнолетен. Според заключението (л. 120) на назначената от Съда медицинска експертиза Х. С. Р. е на възраст „около 17, 5 години“.

Представената от непълнолетния чужденец „бежанска история“, така както е отразена в протокола и в оспорваното решение, е следната: той и родителите му Б. Ханум и С. Р., са с афганистански произход; има четири сестри и осем братя; напуснал нелегално А. четири месеца преди датата на провеждане на интервюто, т.е. – края на м. 06.2023 г.; първоначално преминал транзит през П., И. и в Турция останал 40 дни, откъдето заминал нелегално за България; в РБ влязал на 20.06.2023 г. и успял да стигне до сръбската граница, понеже искал да се установи в Германия, но поради липса на храна и възможност да продължи пътя си, се предал. Молбата за закрила е мотивирана с „проблеми, свързани с миналото на баща му, който бил заместник - директор в училище, но направил изявление в пресата против талибаните, по времето когато те все още не били на власт. Напуснал работата в училището, след като те поели властта. Преди около две години семейството било на сватба в Провинция П., като по същото време талибаните ги търсели в дома им. Поради това семейството се преместило в Провинция Х., в дома на приятел на бащата, където живели около година и половина. През това време непълнолетният работел, заедно с братята си, а бащата не работел, като парите им не били достатъчни. Семейството се опитало да напусне А. на непосочена дата, но на летището в К. властите ги набили и ги отвели в полицейско управление, където ги разпитвали, след което ги освободили. Търсещият закрила заявил още, че: всичките му близки са в А. и понякога се чува с баща си; не е имал никакви проблеми в страната на произход, свързани с неговата етническа или религиозна принадлежност; не е бил насилван, заплашван или изтезаван; не е

арестуван и осъждан; не е имал проблеми с армията или с полицията; не е бил политически ангажиран.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е изложил мотиви, че по отношение търсеция закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Въз основа на изложените твърдения председателят на ДАБ приел, че: чужденецът е гражданин на А., с етническата принадлежност таджик, понеже проведеното с него интервю е на разбираем за него език – дари; няма данни, от които да е видно, че чужденецът е напуснал А., поради преследване на основа раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение; след като цялото му семейство живее там може да се направи извод, че за молителя няма да има бъдещи проблеми при евентуалното му връщане. Обстановката в А. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставена от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ справка от 25.10.2023 г., с оглед на която е прието, че „насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 12.12.2023 г. жалба от пряко засегнатото лице, дефинирана като такава против решението като цяло, е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът от една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са извън „предметния обхват на ЗУБ“.

Съдът приема, че Решение № 18045/24.11.2023 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от името на оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразни и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3, както и специалните норми, касаещи непридружени непълнолетни лица, търсеци международна закрила.

Според информацията в У.: общата численост на таджиките е между 18 и 25 милиона; по – голяма част от таджиките населяват територии в У. и А.. В разгледаните и цитирани в процесното решение справки за А., както и в тези, представени допълнително по делото няма специална информация, по отношение на афганистански граждани с етническа принадлежност таджики. Съществува информация за преследване на хазарите. Информация за таджиките липсва и в представения от адвоката (л. 72) доклад от А. интернешънъл, от 08.06.2023 г. В анализа на Агенцията на ЕС за убежище (л. 80) се съдържа информация от специален доклад на ООН, че „общностите в Провинция П., наред с другото са бил тежко подтиснати и че цивилни лица, смятани за свързани с NRF са били подложени на домашни претърсвания, произволни арести, задържания, извънсъдебни убийства, изтезания, изселване и информационно затъмнение“. Жалбоподателят Х. С. Р. е заявил по време на интервюто (каза се по – горе), че „преди около две години семейството било на сватба в Провинция П., като по същото време талибаните ги

търсели в дома им, поради което семейството се преместило в Провинция Х., в дома на приятел на бащата, където живели около година и половина“. Не твърди той и семейството му да са живели в Провинция П..

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в А. жалбоподателят Х. С. Р. е бил подложен на преследване или е бил обект на негативно отношение, в качеството му на таджик, какъвто сам твърди да е. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други

доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Удачно ответникът е отбелязал, че молителят не е имал намерение да се ползва от закрилата на РБ, тъй като се насочил към границата с Р. С., с намерение да се установи във ФР. Германия.

Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Х. С. Р. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на А.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. С оглед цитираните по – горе норми на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО Съдът приема, че молителят не доказва такива обстоятелства. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервюта бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 и чл. 85, ал. 4 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на Х. С. Р. – гражданин на А., непридружен непълнолетен, против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 18045/24.11.2023 г., с което е отказано предоставяне на чужденеца, на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: